

**DE QUÈ RIEM
A EUROPA?
CICLE COMÈDIA
EUROPEA**

**CCCC
CINEMA
D'ESTIU**

Centre del Carme
Cultura Contemporània
Del 2 al 28 d'agost a les 22 hores.
V.O.S en castellà i valencià
C/ Museu, 2. Entrada gratuïta
www.consorcimuseus.gva.es

GENERALITAT
VALENCIANA

Conselleria d'Educació,
Cultura i Esport

TOTS
A UNA
veu

CONSORCI
DE MUSEUS
DE LA
COMUNITAT
VALENCIANA

DE QUÈ RIEM A EUROPA? CICLE COMÈDIA EUROPEA

Reprenem la geografia del vell continent amb la distància que atorguen el canvi d'hàbits i el pas del temps. Mai havíem insistit tant en el diàleg de gènere ni havíem seleccionat títols tan remots. Disten 102 anys entre la pel·lícula d'Ernst Lubitsch i Maria Schrader, i, no obstant això, dialoguen. Tots dos films conclouen que els simulacres acabaran devorant-ho tot en un futur pròxim, aqueix mateix que Europa contempla sense acritud ni perdre un àpex d'humor, perquè si alguna cosa hem après de la comèdia és que, tota la seua força imaginària es basa en la necessitat de no arribar a cap certitud i, per descomptat, estalviar-nos qualsevol absurda conclusió. I amb aqueix mateix esperit crític us donem la benvinguda a Europa.

Dimarts, 2 d'agost a les 22 hores

ANTOINETTE DANS LES CÉVENNES

(Vacances amb tu... i la teua dona, 2020)

Direcció: Caroline Vignal. **Productors:** Laetitia Galitzine & Aurélie Rouvière. **Guió:** Caroline Vignal, inspirat en 'Travels with a donkey in the Cévennes' de Robert Louis Stevenson. **Disseny de producció:** Valérie Saradjian. **Fotografia:** Simon Beaufigli. **Vestuari:** Isabelle Mathieu. **Muntatge:** Annette Dutertre. **So:** Guillaume Valeix. **Música:** Matei Bratescot. **Amb:** Laure Calamy, Benjamin Lavernhe, Olivia Côte, Marc Fraize, Jean-Pierre Martins, Louise Vidal, Lucía Sánchez, Maxence Tual, Marie Rivière, François Caron, Ludivine de Chastenet, Bertrand Blegue, Pierre Laur. 92 min.

Molt popular a França, gràcies a les crítiques positives i el boca-orella del públic, la pel·lícula es va estrenar a Austràlia amb l'eslògan següent: "Trobar-se una mateixa és la major aventura". Una pista falsa que no encaixa amb la protagonista, una professora impulsiva que emprèn un viatge iniciàtic rastrejant les petjades del seu amant. Tot un viacrucis atropellat en companyia de Patrick, el ruc adorable testimoni pacient del seu desig. No debades, l'heroïna, comença entonant una cançó escabellada de Veronique Sanson anomenada "Amoureuse". I, finalment i no menys important, gràcies a aquest bell film, arranquem el CCCinema d'aquest estiu amb un compte arriere...

Dimecres, 3 d'agost a les 22 hores

SE PERMETTETE PARLIAMO DI DONNE

(Si volen, parlem de dones, 1964)

Direcció: Ettore Scola. **Productor:** Mario Cecchi Gori. **Guió:** Ettore Scola i Ruggero Maccari. **Direcció artística:** Arrigo Breschi. **Fotografia:** Alessandro d'Eva. **Vestuari:** Ugo Pericoli. **Muntatge:** Marcello Malvestito. **So:** Guido Ortenzi. **Música:** Armando Trovajoli. **Amb:** Vittorio Gassman, Sylva Koscina, Antonella Lualdi, Eleonora Rossi Drago, Jeanne Valérie, Riccardo Garrone, Maria Fiore, Umberto D'Orsi, Heidi Stroh, Olga Romanelli, Attilio Dottesio, Eda Ferronao, Marco Tulli, Giovanna Ralli, Walter Chiari. 102 min.

Va ser el gran Vittorio Gassman qui va animar el guionista Ettore Scola a assumir la direcció d'aquest film d'episodis. Cadascun dels personatges és recognoscible a l'instant: el burgès asseगत d'aventures, el proletari rústic, el cec... Caràcters esquemàtics elaborats a partir del cos, la vestimenta, el llenguatge, el comportament, que el popular binomi de guionistes, Scola-Maccari, porta a una altra part. El títol triat és irònic, no hi ha cap exploració de la psique femenina ni una evocació de la dona italiana, sinó un guió despietat que no perdona a ningú, i deixa que tots els éssers humans que hi compareixen resulten molt vulnerables.

Dijous, 4 d'agost a les 22 hores

EL ANACORETA

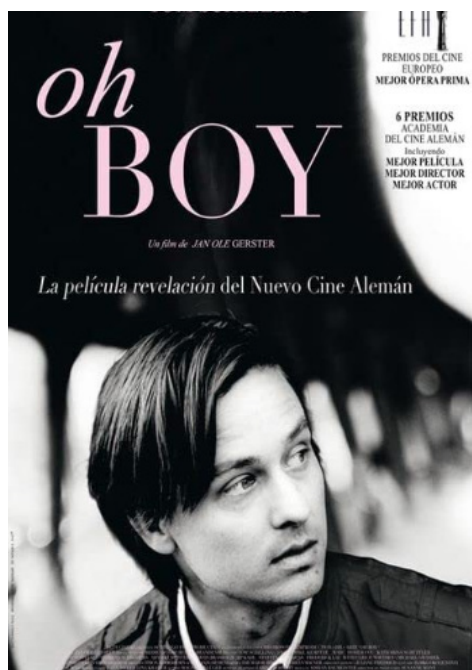
(L'anacoreta, 1976)

Direcció: Juan Estelrich. Productor: Jose Manuel M. Herrero. Guió: Rafael Azcona i Juan Estelrich. Direcció artística: Jacques Chambert. Fotografia: Alejandro Ulloa. Vestuari: Rosa García. Muntatge: Pedro del Rey. So: Manuel Ferreiro. Amb: Fernando Fernán Gómez, Martine Audó, José María Mompín, Charo Soriano, Claude Dauphin, Maribel Ayuso, Eduardo Calvo, Ángel Álvarez, Ricardo G. Lilló, Isabel Mestres, Luis Ciges, Sergio Mendizábal, Antonio Almorós, Vicente Haro, Pedro Beltrán, Rafael Albaicín, Enrique Soto i Luis Sánchez Polack (veu). 103 min.

"El meu homònim Tobajas és un místic hedonista i jugador de dòmino, un inventor de deserts al carrer d'Hortaleza, un epicuri que menja en l'excusat; no un solitari, sinó un contradictori aspirant a la soledat." Així definia Fernando Fernán Gómez el personatge que el portaria a guanyar l'Os de Plata a Berlín. *El anacoreta* continua sent una de les pel·lícules més singulars del nostre cinema. Tant és així que el crític Pancho Bautista conclou el seu comentari del film per a la revista *Sur/Oeste* (16 de gener de 1977) dient: "Si no anem veure *El anacoreta*, cada dia els productors faran més porqueria cinematogràfica. Em dirigisc a tots els públics. Defensem EL CINEMA. Lluitem pel CINEMA, Per favor, VAJA A VEURE L'ANACORETA! Moltes gràcies".

Divendres, 5 d'agost a les 22 hores

OH BOY

(2012)

Direcció i guió: Jan Ole Gerster. Productors: Jörg Himstedt (HR), Marcos Kantis (Schiwago Film), Birgit Kamper (Art), Alexander Wadouh (Chromosom Filmproduktion). Disseny de producció: Juliane Friedrich. Fotografia: Philipp Kirsamer. Vestuari: Juliane Maier i Ildiko Okolicsanyi. Muntatge: Anja Siemes. So: Felix Andriessens. Música: Cherilyn Macneil i The Major Minors. Amb: Tom Schilling, Katharina Schüttler, Justus von Dohnányi, Andreas Schröders, Katharina Hauck, Marc Hosemann, Friederike Kempfer, Arnd Klawitter, Inga Birkenfeld, Ulrich Noethen, Leander Modersohn, Martin Brambach, Rolf Peter Kahl, Lis Böttner, Theo Trebbs, Alexander Altomirianos, Stephen Jürgens i Ellen Schlootz. 81 min.

El Berlín d'*Oh Boy* és tan sols una peça d'un puzzle impossible d'encaixar, aqueixa Europa del desconcert que assenyala Jan Ole Gerster en el seu primer llargmetratge. Gerster va concebre una comèdia satírico-existencial, en la qual un jove vol despertar totalment sense aconseguir, per al nostre gaudi, la seua dosi necessària de café. Però el seu resultat, un encreuament estimulante entre el cinema en blanc i negre de Woody Allen i *Quina nit!*, de Martin Scorsese, serveix perfectament per a destapar una urbs obstinada a reconstruir-se a colp de desmemòria.

Dissabte, 6 d'agost a les 22 hores

ROSSZ VERSEK

(Bad Poems, 2018)

Rossz versek (Bad Poems, 2018). Direcció i guió: Gábor Reisz. Productors: Júlia Berkes i Estelle Robin You. Direcció artística: Clara Farkas i Áron Horváth. Fotografia: Kristóf Becsey i Dániel Bálint. Vestuari: Borbála Keszei. Muntatge: Zsófia Tálás. So: Péter Benjamin Lukács. Amb: Gábor Reisz, Katica Nagy, Zsolt Kovács, Katalin Takács, Donát Éssers, Mátyás Prukner, Barnabás Prukner, Niels Schneider, Zsolt Zayzon, Lili Monori, Szabolcs Hajdu, Bálint Györiványi, Ábel Visky, Roland Lukács, Dani Bálint, Balász Adler, Zsuzsa Horváth i Domokos Szabó. 94 min.

La llibertat narrativa de Gábor Reisz es radicalitza en el seu segon treball. Si *Por alguna razón inexplicable* homenatjava l'arquitectura de la seua ciutat, Budapest, *Bad poems* es rendeix a les possibilitats narratives del cinema, aquesta capacitat de viatjar per l'espai i el temps que només manegen els grans cineastes. Reisz aconsegueix sorprendre en cada seqüència, que contemplem com un borratxo que no sap bé on ni quan està situat. És la seua manera d'explicar un dol, i com les paraules brollen gastades i mancades de sentit quan el miracle de l'amor ens abandona.

Diumenge, 7 d'agost a les 22 hores

HOTEL MODRÁ HVEZDA

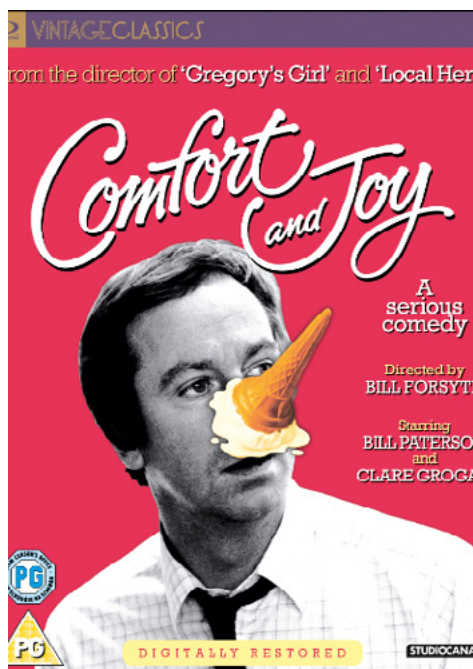
(The Blue Star Hotel, 1941)

Direcció i guió: Martin Fric, a partir d'una història de Marie Svobodová i Václav Wasserman. Productor: Oldrich Papez. Disseny de producció: Alois Mecera. Fotografia: Ferdinand Pecenka. Decorats: Ina Zakova. Muntatge: Jan Kohout. So: Frantisek Sindelar. Amb: Natasa Gollová, Oldrich Nový, Karel Dostal, Karel Cerný, Cenek Slégl, Vojtech Novák, Jára Kohout, Ferenc Futurista, Josef Belský, Frantisek Paul, Gustav Hilmar, Vladimír Repa, Frantisek Filipovský, Bolek Prchal, Olga Augustová, Josef Dvorský, Frantisek Haller i Marie Hodrová. 88 min.

En 1941, una comèdia txeca només podia complir un propòsit: mentir a 24 imatges per segon repartint esperança. *Hotel Modrá hvězda* és un competent remake d'un film alemany de 1933, *Atlantic Hotel*, però la seua història ens recorda *The Smallest Show on Earth* (1957), comèdia d'herències i successions que conduïen també a l'equivoc, Martin Fric va ser un competent director de comèdies que va rodar més d'un centenar de pel·lícules a un ritme desenfrenat. Hereua de la *screwball comedy*, Fric concep aquest *The Blue Star Hotel* a colp de swing.

Dimarts, 9 d'agost a les 22 hores

COMFORT AND JOY

(La màfia dels gelats, 1984)

Direcció i guió: Bill Forsyth. Productor: Davina Belling i Clive Parsons. Disseny de producció: Adrienne Atkinson. Fotografia: Chris Menges. Direcció artística: Andy Harris. Muntatge: Michael Ellis. So: Louis Kramer. Música: Mark Knopfler. Amb: Bill Paterson, Eleanor David, Clare Grogan, Alex Norton, Patrick Malahide, Rikki Fulton, Roberto Bernardi, George Rossi, Peter Rossi, Billy McElhaney, Gilly Gilchrist, Caroline Guthrie, Ona McCracken, Elizabeth Sinclair, Katy Black, Robin Black, Ron Donachie i Arnold Brown. 100 min.

La capacitat de desviar l'atenció que mostren els herois de Bill Forsyth sempre ha resultat admirable. En *Local Hero* Burt Lancaster s'obstinava a vigilar el cel quan estava a punt de negociar la compra d'una platja d'Escòcia; i el protagonista de *Comfort and Joy* fa això mateix amb la màfia dels gelats després del seu candent naufragi sentimental. Però aquest curiós conflicte social que ens presenta no és cap invenció de guionista sinó, ras i curt, el que venia ocorrent aquell mateix any, una guerra per monopolitzar el sector que li serveix per a construir un personatge modèlic, aquest que encarna superbament Bill Patterson.

Dimecres, 10 d'agost a les 22 hores

QUESTA VOLTA PARLIAMO DI UOMINI

(Aquesta vegada parlem d'homes, 1965)

Direcció i guió: Lina Wertmuller. Productor: Pietro Notarianni. Fotografia: Ennio Guarnieri. Muntatge: Ruggero Mastroianni. So: Oscar di Danto i Umberto Picistrelli. Perruqueria: Salvatore Cotroneo. Maquillatge: Michele Trimarchi. Música: Luis Bacalov. Amb: Nino Manfredi, Luciana Paluzzi, Margaret Lee, Milena Vukotic, Patrizia de Clara, Giulio Coltellacci, Alfredo Bianchini, Sergio Ferranino, Stefano Satta Flores. 87 min.

Que el segon llargmetratge de Lina Wertmuller contestara l'òpera prima d'Ettore Scola, no la fa en absolut deutor d'aquell. Malgrat rescatar l'esquema d'episodis i cedir la fama a una de les figures fonamentals de la *Commedia alla italiana*, es tracta d'un treball molt més radical i molt menys difós. Wertmuller trenca tot diàleg possible amb el film de Scola quan ordeix un univers on el masclisme campa a pler i la dona es veu feliçment i satíricament sotmesa. Només així aconsegueix una crítica voraç que no abusa de l'el·lipsi ni pretén estalviar-nos les situacions més fosques. Nino Manfredi es presta a l'experiment fent ús de diferents registres de veu i indumentàries, en què broda tota una galeria odiosa de monstres que farà tremolar fins i tot el públic més avisat.

Dijous, 11 d'agost a les 22 hores

MARECKU, PODEJTE MI PERO!

(Marečku, passa'm el bolígraf, 1976)

Direcció: Oldřich Lipský. Guió: Ladislav Smoljak i Zdenek Sverák. Productor: Jaromír Lukás. Disseny de producció: Jirí Hlupý. Fotografia: Jirí Macák. Muntatge: Miroslav Hajek. Decorats: Jirí Hlupý. Disseny de Vestuari: Jan Petru. Vestuari: Frantisek Zapletal. Maquillatge: Teodoro Pistek i Frantisek Cizek. So: Jirí Lenoch. Musica: Svatopluk Havelka. Amb: Jirí Sovák, Václav Lohniský, Iva Janžurová, Míla Myslíková, Josef Kemr, Ladislav Smoljak, Zdenek Sverák, Frantisek Kovárík, Josef Abrahám i Jirí Schmitzer. 91 min.

Un grup de veterans d'una fàbrica ha de reprendre els estudis secundaris i finalitzar-los si volen obtenir un ascens. La genialitat dels seus guionistes, Smoljak i Svérák, que ja ens van sorprendre en el segon cicle amb *Vrchni, Prchni*, va donar un dels seus millors fruits amb aquest mític títol de la cinematografia txeca sobre la modernització de les empreses, peça clau que continua inèdita al nostre país.

Divendres, 12 d'agost a les 22 hores

COLD SOULS

(2009)

Direcció i guió: Sophie Barthes. Producció: Daniel Carey i Elizabeth Giamatti. Disseny de producció: Beth Mickle. Direcció artística: Michael Ahern. Fotografia: Andrij Parekh. Muntatge: Andrew Mondschein. Decorats: Ipek Celik. Vestuari: Erin Benach. Maquillatge: David Kalahiki i Tamara Frid (a Rússia). Perruqueria: Lisa DelleChiaie i Tamara Frid (a Rússia). So: Keith Arem. Musica: Dickon Hinchliffe. Amb: Paul Giamatti, Armand Schultz, Michael Tucker, Dina Korzun, Ted Koch, Oksana Lada i Natalia Zvereva. 101 min.

Tal com passava amb un títol emblemàtic d'Albert Brooks, *Looking for Comedy in the Muslim World* (2005), també en aquesta s'ha esquinçat l'espill de la ficció. Impossible escapar a la idea que Paul Giamatti és, al seu torn, el personatge, amb totes les seues tares físiques i aqueix semblant taciturn d'un Giamatti sobrepasat pel teatre, absorbit pel pesar i el fastig existencial de l'oncle Vània de Txékhov. Immers en la cinematografia d'aire europeu Giamatti emprèn una recerca de si mateix, d'aquesta essència humana tan devaluada en aquests temps d'antimatèria.

Dissabte, 13 d'agost a les 22 hores

NARCO

(2004)

Direcció: Tristan Aurouet i Gilles Lellouche. **Guió:** Alain Attal, Philippe Lefebvre i Gilles Lellouche. **Productor:** Alain Attal. **Disseny de producció:** Philippe Chiffre. **Fotografia:** Tetsuo Nagata. **Muntatge:** Samuel Danèsi i Vincent Montrobert. **Vestuari:** Marie-Laure Lasson. **Maquillatge:** Sophie Benaïche. **Perruqueria:** Diane Mahmoudi. **So:** Marc-Antoine Beldent. **Musica:** Sébastien Tellier. **Amb:** Guillaume Canet, Zabou Breitman, Benoît Poelvoorde, Jean-Pierre Cassel, Philippe Lefebvre, Gilles Lellouche, François Berléand, Guillaume Gallienne, Laurent Laffite, Anne Marivin, Diane Kruger i François Berléand. 105 min.

Més narcolèpsica que *My own Private Idaho*, *Narco* és un film que cau fàcilment en el deliri, i s'impregna d'explosions, efectes especials i personatges propis d'una gran superproducció. En realitat, es tracta de parèntesis onírics dins del clàssic relat francès d'antiherois, on Gus, el personatge que interpreta Guillaume Canet, es mostra massa sensible per a encaixar en el món. El contrapunt el porta el seu gran amic, Lenny Bar, interpretat magistralment pel major *robaplans* del cinema gal: Benoît Poelvoorde. Atenció a aquesta banda sonora espectacular que impedeix que hi desapeguem els ulls.

Diumenge, 14 d'agost a les 22 hores

DER RAUB DER MONA LISA

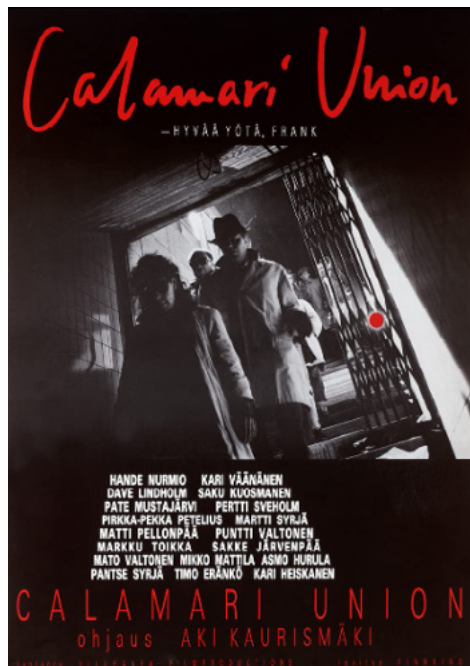
(El robatori de la Mona Lisa, 1931)

Direcció: Géza von Bolváry. **Guió:** Walter Reisch. **Productor:** Julius Haimann. **Disseny de producció:** Andrej Andrejew i Robert A. Dietrich. **Fotografia:** Willy Golderger. **Muntatge:** Hermann Haller. **Maquillatge:** Oskar Georgi i Willi Grabow. **So:** Fritz Seeger. **Musica:** Robert Stolz. **Amb:** Willi Forst, Trude von Molo, Gustaf Gründgens, Max Gülstorff, Rosa Valetti, Fritz Odemar i Anton Pointner. 89 min.

Havien transcorregut 20 anys del robatori al qual fa al·lusió aquesta producció. Llavors, Picasso i Apollinaire van ser sospitosos del furt, sobretot aquest últim, que havia declarat que "caldría cremar els museus per a donar pas a un art nou". Aleshores es van disparar les visites al Louvre pels curiosos que acudien a contemplar el buit. En el seu moment, es van al·legar raons patriòtiques, però Walter Reisch (futur autor de comèdies com *Ninotchka*) hi afegí una trama d'intriga amorosa.

Dimarts, 16 d'agost a les 22 hores

CALAMARI UNION

(1985)

Direcció, guió i producció: Aki Kaurismäki. Fotografia: Timo Salminen. Muntatge: Aki Kaurismäki i Raija Talvio. Vestuari: Susanna Laurola. So: Risto Asikainen. Música: Aki Kaurismäki, Mill Mattila i Jone Takamäki. Amb: Tuomari Nurmio, Estafa Eränkö, Kari Heiskanen, Asmo Hurula, Sakke Järvenpää, Sakari Kuosmanen, Dave Lindholm, Mikko Mattila, Pate Mustajärvi, Pirkka-Pekka Petelius, Matti Pallonpää, Martti Syrjä, Pantse Syrjä, Markku Toikka, Mate Valtonen, Puntti Valtonen, Kari Väänänen i Pertti Sveholm. 81 min.

7 anys abans que els *Reservoir dogs* passejaren per la pantalla, Kaurismäki va reunir 16 personatges fronterers amb ulleres de sol. Excepte Pekka, l'únic que parla anglés imitant Robert De Niro en *Taxi Driver*, tots es diuen Frank. El cineasta finlandés acabava de rodar una adaptació del *Crim i càstig* de Dostoievski quan va decidir experimentar el contrari. *Calamari Union* està més prop de la vinyeta surrealista o el deliri rock, i té la importància de ser una primera declaració d'amor al cinema en blanc i negre.

Dimecres, 17 d'agost a les 22 hores

LORIoT

PAPPA ANTE PORTAS

(Atenció, arriba el pare!, 1991)

PAPPA ANTE PORTAS

Direcció: Vicco von Bülow (Loriot) i Renate Westhal-Lorenz. Guió: Vicco von Bülow. Productors: Willy Egger, Günter Rohrbach i Horst Wendlandt. Disseny de producció: Winfried Hennig. Fotografia: Gérard Vandenberg. Muntatge: Annette Dorn. Decorats: Christoph Schneider. Vestuari: Anne Hoffmann. Maquillatge: Klaus Becker i Waltraud Becker. So: Milan Bor i Heiko Hinderks. Música: Rolf A. Wilhelm. Amb: Vicco von Bülow (com Loriot), Evelyn Hamann, Irm Hermann, Hans-Peter Korff, Dagmar Biener, Ortrud Beginnen, H.H. Müller i Hans-Günter Martens. 89 min.

Si el problema del cinema, com assenyala François Truffaut, és l'ús del temps, Loriot esprem tot el que queda lliure després d'una jubilació anticipada. En la seua segona i última incursió cinematogràfica, el cèlebre caricaturista Loriot va traure partit a la crisi de la comunicació interpersonal. *Pappa ante portas* avança entre titubejos, mitges frases i intrigues domèstiques mentre la seua comicitat sorgeix en sotmetre l'ordre burgés a situacions on reina el caos i el ridícul més espantós.

Dijous, 18 d'agost a les 22 hores

IL FEDERALE

(El federal, 1961)

Direcció: Luciano Salce. **Guió:** Franco Castellano, Giuseppe Moccia i Luciano Salce. **Productor:** Isidoro Broggi i Renato Libassi. **Productor executiu:** Dino De Laurentiis. **Disseny de producció:** Alberto Boccianti. **Fotografia:** Erico Menczer. **Muntatge:** Roberto Cinquini. **Decorats:** Arrigo Breschi i Ennio Michettoni. **Vestuari:** Giuliano Papi. **Maquillatge:** Titi Efrade. **Perruqueria:** Maria Miccinilli. **So:** Franco Groppioni. **Música:** Ennio Morricone. **Amb:** Ugo Tognazzi, Georges Wilson, Mireille Granelli, Stefania Sandrelli, Salvo Libassi, Edy Biagetti, Nando Angelini, Gino Buzzanca, Luciano Bonanni i Gianrico Tedeschi. 102 min.

En 1961, *Il Federale* s'estrena amb èxit, però és rebuda amb escàndol. Retratar un feixista, en tot moment convençut d'això, algú que creu fidelment en els seus ideals, no cau gens simpàtic a una crítica i un públic acostumat a trobar doctrines, raonaments morals i missatges. Els guionistes Franco Castellano & Giuseppe Moccia van acudir a la trobada del cineasta Luciano Salce molt emocionats i conscients de manejar un argument superb, però aquest senzillament els va contestar: "No vull guions genials! Busqueu-me abans un productor". Ara oblidada, aquesta comèdia imprescindible va donar molta sort als qui hi van participar. En particular a dos debutants: Ennio Morricone, la primera partitura del qual per a *Le pillole d'Ercole* havia sigut rebutjada per Dino de Laurentiis al·legant senzillament que era un compositor desconegut, i una jove Stefania Sandrelli.

Divendres, 19 d'agost a les 22 hores

GAZON MAUDIT

(Pelut maleït, 1985)

Direcció i guió: Josiane Balasko. **Basat en una història de Telsche Boorman.** **Productor:** Claude Berri. **Disseny de producció:** Carlos Conti. **Direcció artística:** Leonardo Haertling. **Fotografia:** Gérard de Battista. **Muntatge:** Claudine Merlin. **Vestuari:** Fabienne Katany. **Maquillatge:** Didier Lavergne. **Perruqueria:** Jesús Moncusí. **So:** Michel Barlier. **Música:** Manuel Malou. **Amb:** Victoria Abril, Josiane Balasko, Alain Chabat, Ticky Folgat i Catherine Hiegel. 104 min.

L'escriptora, cineasta i actriu Josiane Balasko va triomfar clamorosament amb el seu tercer llargmetratge, una comèdia que satiritza actituds homòfobes mentre arremet contra estereotips familiars heterossexuals. Però Balasko no es queda ací i sacseja, al seu torn, l'armari del cel·luloide polvoritzant icones lèsbiques malvades a la recerca d'un altre arquetip de dona, la que ella mateixa interpreta. Victoria Abril, com a mestressa de casa sexy i revolucionada, començava a treballar-se una carrera al país veí.

Dissabte, 20 d'agost a les 22 hores

ÉNORME

(2019)

Direcció: Sophie Letourneur. Guió: Sophie Letourneur i Mathias Gavarry. Productor: Caroline Bonmarchand i Isaac Sharry. Fotografia: Laurent Brunet. Muntatge: Jean-Christophe Hym i Michel Klochendler. So: Joseph de Laâge. Música: Nelson Santoni. Amb: Marina Foïs, Jonathan Cohen, Jacqueline Kakou i Ayala Cousteau. 98 min.

En aquesta nova onada de pel·lícules que aborden qüestions de gènere, *Énorme* és potser la més radical en la seua inversió dels papers masculí i femení. En alguna entrevista la seua directora ha dit que no li agradava el poder i per això abomina els grans equips en defensa d'una realització cinematogràfica més artesanal. Més que la ficció, que els personatges, a Sophie Letourneur l'anima un desig de relectura i moltes de les sensacions que transmet en aquest film tenen a veure amb els seus dos embarassos sent ja artista i dona.

Diumenge, 21 d'agost a les 22 hores

DIE AUSTERN-PRINZESSIN

(La princesa de les ostones, 1919)

Direcció: Ernst Lubitsch. Guió: Hanns Kräly i Ernst Lubitsch. Productor: Rochus Gliese i Kurt Richter. Fotografia: Theodor Sparkuhl. Música en directe: Andrés Dr. Truna. Amb: Victor Janson, Ossi Oswalda, Harry Liedtke, Julius Falkenstein, Max Kronert i Curt Bois. 60 min.

Molt abans que René Clair en *À nous la liberté* (1931) o Charles Chaplin en *Temps moderns* (1936), Ernst Lubitsch ja es burlava de la mecanització sense ànima resultat d'un capitalisme nord-americà sense restriccions. Una cosa així es dilueix en l'espectacular seqüència del desdormit de nocces que un exèrcit de servents atén. Lubitsch estava ficat en el negoci del cinema des de 1911 però, com ell mateix va dir: "No seria fins a *La princesa de les ostones* que aconseguiria un estil definit". El que està clar és que el cinema d'Ernst Lubitsch continua viu, al qual Andrés Truna afegirà un pont gràcies a la banda sonora experimental que ens ha preparat.

Dimarts, 23 d'agost a les 22 hores

LUNA E L'ALTRA

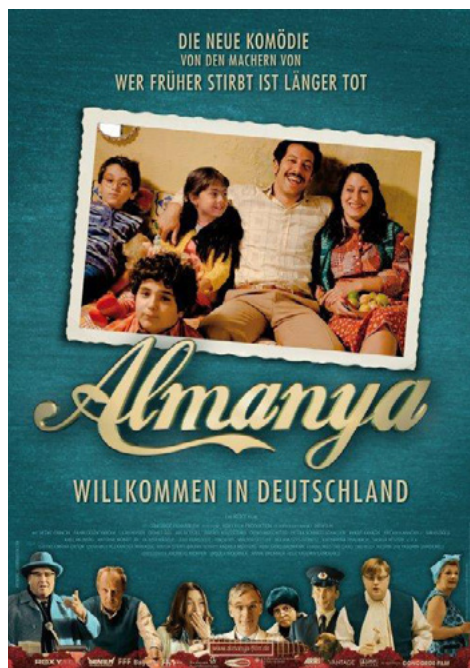
(1996)

Direcció: Maurizio Nichetti. Guió: Maurizio Nichetti, Laura Fischetto, Nello Correale i Stefano Albé. Basat en la història de: Maurizio Nichetti i Stefano Albé. Productor: Ernesto Di Sarro. Disseny de producció: Maria Pia Angelini. Fotografia: Lucca Bigazzi. Muntatge: Rita Rossi. Vestuari: Maria Pia Angelini. Maquillatge: Renzo Caroli. Perruqueria: Elena Zanellato i Romina Ronzani. So: Amadeo Casati. Música: Carlo Siliotto. Amb: Jaia Forte, Maurizio Nichetti, Ivano Marescotti, Luigi Maria Burruano, Luciano Manzalini i Eraldo Turra. 100 min.

Hi va haver una època en què Maurizio Nichetti va esquinçar netament aquesta bretxa que hi ha entre l'animació i la imatge real, traient del seu gueto el món de les caricatures. En *Luna e l'altra* Nichetti va voler escenificar els sentiments i ingenuïtat d'una època: la dècada dels 50. I va reflectir un temps de circ i fantasia, de màgia i tones d'imaginació sense necessitat d'acudir a la violència, encara que això sí: mesclant elements propis d'una obra infantil amb algun centelleig saludable d'erotisme.

Dimecres, 24 d'agost a les 22 hores

ALMANYA - WILLKOMMEN IN DEUTSCHLAND

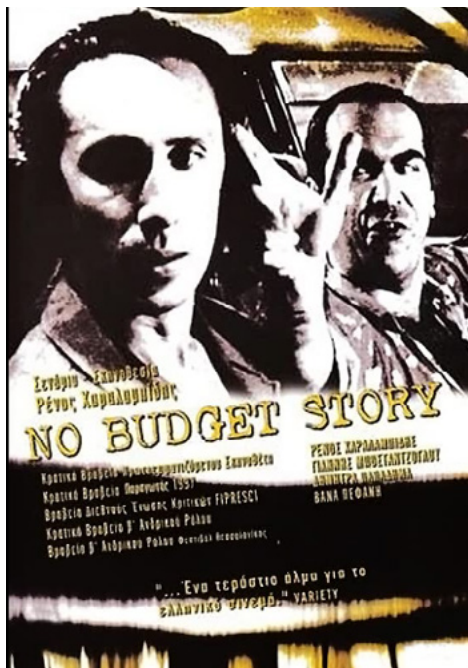
(Almanya - Benvingut a Alemanya, 2011)

Direcció: Yasemin Samdereli. Guió: Yasemin Samdereli i Nesrin Samdereli. Productor: Ali Akdeniz, Annie Brunner, Andreas Richter i Ursula Woerner. Disseny de producció: Alexander Manasse. Direcció artística: Tolga Dundar. Fotografia: The Chau Ngo. Muntatge: Andrea Mertens. Vestuari: Stefanie Bruhn. Maquillatge: Constanze Hellinger i Tatjana Krauskopf. So: Christian Götz i Guido Zettler. Música: Gerd Baumann. Amb: Vedat Erincin, Fahri Yardim, Lilay Huser, Demet Gül, Aykut Kayacik, Aycan Vardar, Ercan Karacayli, Kaan Aydogdu, Siir Eloglu, Aliya Artuc, Petra Schmidt-Schaller i Denis Moschitto. 101 min.

Amb el pensament de ser un conte excessivament idíl·lic o una faula amable, va passar *Almanya* de puntetes per nombroses cartelleres. El seu major pecat és que no denuncia res: ni el racisme de la societat d'acolliment ni terribles condicions laborals. Traslada senzillament l'experiència de la seua directora, Yasemin Sanderelli, que es va traslladar amb la seua família turca a Alemanya, eludint aquestes mitges veritats i falsedats que figuren en els discursos polítics dels opositors de l'emigració.

Dijous, 25 d'agost a les 22 hores

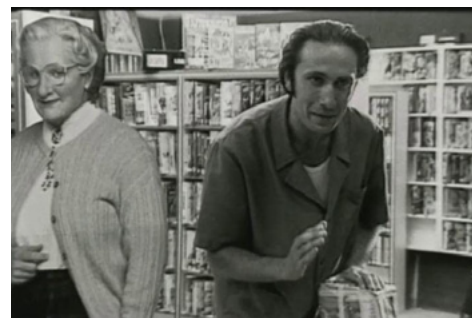

NO BUDGET STORY

(Història sense pressupost, 1997)

Direcció i guió: Renos Haralambidis. Productor: Rens Haralambidis, Dionysis Panayotakis i Nikos Vergetis. Fotografia: Dimitris Kordelas. Muntatge: Dinos Vamvakoussis. Decorats: Anthi Veriki i Anthi Verikiou. Vestuari: Anastasia Kokkala. So: Thanassis Arvanitis i Stefanos Efthymiou. Supervisor de Música: Rens Haralambidis. Amb: Rens Haralambidis, Yannis Bostantzoglou, Dimitra Papadima, Giorgos Voultzatis, Vana Pefani, Kostas Baras, Costas Xikominos i Dimitris Voyatzis. 87 min.

Clarament influenciada per *In the soup* (1992) d'Alexandre Rockwell, *No Budget Story* és el primer poema d'amor al cinema de Rens Haralambidis, ordida en aquell instant, finals dels anys 90, en què Grècia s'apuntava a la festa del consumisme. Va ser llavors quan el seu director va decidir parlar de romanticisme (com ho tornaria a fer en *Cigarillos baratos*, 2000). Amb molt d'humor, Haralambidis trasllada l'angoixa de qui valora especialment els llaços entre art i cinema tractant d'eludir la indústria i aquesta obsessió per obtindre grans beneficis com a únic objectiu. Dins d'una factura obertament *underground*, s'albiren sense dificultat els seus referents: Scorsese, Fellini o, per descomptat, Buñuel.

Divendres, 26 d'agost a les 22 hores

DER BEWEGTE MANN

(L'home desitjat, 1994)

Direcció: Sönke Wortmann. Guió: Sönke Wortmann, basat en els còmics "L'home nou" i "Pretty baby" de Ralf König. Productor: Bernd Eichinger. Disseny de producció: Monika Bauert. Direcció artística: Matthieu Beutter. Fotografia: Gernot Roll. Muntatge: Ueli Christen. Vestuari: Katharina von Martius. Maquillatge i perruqueria: Nancy Geisler, Gregor Monter, Suleika Ulmen i Sabiene Weirtz. So: Simon Happ. Música: Torsten Breuer. Amb Til Schweiger, Joachim Kröl, Katja Riemann, Rufus Beck, Armin Rohde, Nico van der Knaap, Antonia Lang, Martina Gedeck, Judith Reinartz, Kai Wiesinger i Horst D. Scheel. 90 min.

En el seu moment la premsa alemanya saludava amb aquest film la seua nova estrella: Til Schweiger, de qui deien que era "el Brad Pitt" alemany, i un crític de San Francisco va escriure: "És clar que els alemanys han d'aprendre dues coses: 1) No és gran cosa tindre un Brad Pitt. 2) El seu Brad Pitt és millor que el nostre. Schweiger és un atractiu descobriment, un paio que va per la trentena de rostre suau, però robust". Quan el món dels heterossexuals i homosexuals es troba és impossible un xoc exempt de clixés, però aquest film aconsegueix que els personatges originals del dibuixant de còmics Ralf König ens resulten pròxims i reals, on no es combat amb pistoles sinó amb sentiments. N'hi ha qui pensa que l'expressió "comèdia alemanya" és un oxymoron, una contradicció. Hauria de veure urgentment aquesta pel·lícula.

Dissabte, 27 d'agost a les 22 hores

MY THOUGHTS ARE SILENT

(Els meus pensaments són silenciosos, 2019)

Direcció: Antonio Lukich. **Guió:** Valeria Kalchenko i Antonio Lukich. **Productor:** Alla Belaya i Dmytro Sukhanov. **Direcció artística:** Marharyta Kulyk. **Fotografia:** Ilyya Egorov. **Muntatge:** Alexander Chorny. **So:** Oleh Holovoshkin. **Amb:** Andriy Lidagovskiy, Irma Vitovskaya, Iryna Verenysh-Ostrovskaya, Sergiy Volosovets, Hanna Harniyk i Oleksiy Donchenko. 104 min

En *My thoughts are silent* debuta la majoria del seu equip, i es nota que ha sigut resolta amb l'energia juvenil que gaudeixen les bones òperes primes. L'actor que interpreta el protagonista ha portat la seua pròpia història al plató, la d'un enginyer de so en continua recerca obligat a viatjar amb una mare que difícilment entén el seu curiós treball. Algun crític l'ha volgut interpretar com una al·legoria política que aborda els complexos vincles entre la pàtria ucraïnesa i els seus fills, però tots han coincidit en la frescor del resultat; ha sigut premiada en multitud de festivals.

Diumenge, 28 d'agost a les 22 hores

ICH BIN DEIN MENSCH

(L'home perfecte, 2021)

Direcció: Maria Schrader. **Guió:** Jan Schomburg i Maria Schrader. **Basada en una història curta de:** Emma Braslavsky. **Productor:** Lisa Blumenberg. **Disseny de producció:** Cora Pratz. **Fotografia:** Benedict Neuenfels. **Muntatge:** Hansjörg Weißbrich. **Decorats:** Katj Luger. **Vestuari:** Anette Guthier. **Maquillatge:** Andrea Allroggen i Barbara Kreuzer. **So:** Adrian Baumeister i Daniel Iribarren. **Musica:** Tobias Wagner. **Amb:** Maren Eggert, Dan Stevens, Sandra Hüller, Jürgen Tarrach i Karolin Oesterling. 108 min.

Sense deixar d'estar a l'ordre del dia, Maria Schrader descriu en *Ich bin dein mensch* (*El hombre perfecto*, 2021), un futur idíl·lic creat després de processar tots aquests bancs d'informació que hem anat segregant en la nostra activitat internauta. En temps d'algoritme, una empresa sembla oferir una solució definitiva i, el més sorprenent, personalitzada per a cada client. Si l'ésser humà és erràtic per naturalesa, tenim el teu prototip ideal, algú que compartirà totes les teues respostes, que satisfarà els teus desitjos. Aquesta solució, que segurament condueix a un món feliç i acrític, engegat per aquesta nova dolçor de viure tremendament addictiva. Una xutada de perfecció inadmissible per al cinema, perquè no sols arrasaria totes les trames, significaria també la fi de la poesia, la novel·la, el teatre...

